

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. βιαστικά, ὃ ἐκ τοῦ ἐπιθ. βιαστικός. Μετὰ σπουδῆς, ἐπειγόντως, κατεσπευσμένως ἐνθ' ἄν.: ῥάφω - διαβάζω - δουλεύω - περπατῶ - τρώγω - φεύγω βιαστικά κοιν. || Φρ. Βιαστικά καὶ γλήγορα (με πολλὴν σπουδὴν) πολλαχ. Συνών. ἀδραχτά, ἀδραχτικά, ἀναγκασιά **B 1**. ἀναγκασμένα, ἀναγκαστά **2**, ἀναγκαστικά **2**, ἀραχτά, ἀραχτικά, ἀραχτικά, ἀραχτικό, ἀραχτικό, βιασμένα **2**, βιαστικά **2**, βιαστικάτα, γρήγορα, 'ς τ' ἀραχτά (ιδ. ἀραχτός **2β**).

βιαστικάτα ἐπίρρ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βιαστικός καὶ τῆς καταλ. - ἄτα.

Βιαστικά, ὃ ιδ.

βιαστικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) βιαστικός. ῥόρ. ιδιῶμ. βιασικός Ἰμβρ. Λέσβ. βιαστικός Πόντ. ἐβγαστικός Χίος (Καρδάμ.) ἐβγαστικός Χίος (Καρδάμ.) βιδιαστικός Ἄνδρ. διαστικός Α. Ρουμελ. (Καρ.) Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Χίος διαστικός Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. (Ἀγιάς.) Μακεδ. (Βογατσ. Γκριντ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. βιαστικός.

1) Ὁ σπεύδων, ὃ ἐπειγόμενος κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Εἶμαι βιαστικός, δὲν μπορῶ νὰ περιμένω. Ἦρθε κ' ἔφνε βιαστικός κοιν. Συνών. ἀναγκαστικός **3**, ἀναγκαστός, βιαστός **2**, σπουδαχτικός. **2)** Ὁ ἔχων ἀνάγκην ταχείας ἐνεργείας, ὃ ἐπείγων κοιν. καὶ Πόντ.: Βιαστικὴ δουλειά - ἐπόθεσι κττ. κοιν. || Φρ. Τὰ βιαστικά (ἢ σπουδῆ) πολλαχ. Τί βιαστικά ἔχεις; πολλαχ. Τὸν ἔπιασαν τὰ βιαστικά τῆς ἀλωποῦς (ἐπὶ ἀδεξίων) Κρήτ. Ἐχει τῆς ἀχελώνας τὰ βιαστικά (ἐπὶ ὀκνηροῦ) Σύμ. κ.ά. || Γνωμ. Ἀνάθεμα τὰ βιαστικά κὶ ὅπου τὰ κάνει χάζι Αἴγιν. Βιαστικὲς κακὲς προμάτειες Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. βιαστός **3**, ἀντίθ. ἀβίαστος.

βιαστός ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. βιαστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. βιαστός.

1) Ὁ ἐκβιασθεὶς, ὃ ἐξαναγκασθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Τὸ ἔκανε βιαστός. Τὸν πάντρεψαν βιαστός. **2)** Βιαστικός **1**, ὃ ιδ., Κύπρ.: Ἡ ῥοκὰ ἔρκετον βιαστή Κύπρ. **3)** Βιαστικός **2**, ὃ ιδ., Πόντ. (Τραπ.): Τὸ βιαστόν ἢ δουλεία.

βιασύνη ἢ, σύννηθ. διασύνη Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ ρ. βιάζω κατὰ τὰ εἰς - σύννη ἀφρη. οὐς.

Βία A 4, ὃ ιδ., σύννηθ.: Ἀπὸ τῆ βιασύνης του οὔτε γύρισε νὰ με δῇ σύννηθ. || Παροιμ. Ἡ σκέλλα ἀπὸ τῆ βιασύνης της κάμει τὰ κοντάβια στραβά (τὸ ἐν σπουδῇ ἐκτελούμενον ἔργον εἶναι ἐλαττωματικόν) Πελοπ. (Βούρβουρ.)

βιβραῖς ὁ, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβραῖ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄς.

Ὁ ἐργαζόμενος εἰς ἰχθυοτροφεῖον.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Λιβραῖ καὶ ὡς ἐπὶ. Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.)

βιβραήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. βιβραήσιους Λέσβ. βουβραήσιους Λέσβ. (Ἀγιάς.) γουβραήσιους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβραῖ καὶ τῆς καταλ. - ἴσιος.

Ὁ τοῦ ἰχθυοτροφείου, ἐπὶ ἰχθύων ἐνθ' ἄν.: Ψάρια βιβραήσια Λέσβ.

βιβράρι τό, σύννηθ. βιβράρ Λέσβ. Σκίαθ. Στερελλ. (Μεσολόγγ.) γιβράρι Ἀθῆν. Πελοπ. (Μεσσ.) κ.ά. γιβράρ Ἡπ. (Ἀρτ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἱβράρι ΚΠαλαμ. Καημοί λιμνοθάλ. 30 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἱβράρ Ἡπ.

(Ἰωάνν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Μεσολόγγ.) γιοβάρι Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 45 γιοβάρι Χίος γιοβάρ Μακεδ. (Καταφύγ.) διβάρι ΠΓενναδ. Γεωργ. 76 (Πανδῶρ. 7, 439) — Λεξ. Βυζ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. λιβάρι Ἡπ. Θράκ. (Ἐπιβάτ.) Μέγαρ. Σαλαμ. Χίος — Λεξ. Βυζ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἱβάρ Θέσσ. Στερελλ. ἱβάρ Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ριβάρι Μῆλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. βιβράριον, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *vivarium*. Τὰ γιβράρι, διβράρι, λιβράρι κατ' ἀνομοίωσιν. Τὸ λιβράρι καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἰχθυοτροφεῖον φυσικὸν ἢ τεχνητὸν σύννηθ.: Ψαρεύω 'ς τὸ βιβράρι. Ψάρια τοῦ βιβραρίου σύννηθ. Τὰ γιοβάρια τοὺς βιάζουν ὅλα τὰ εἶδη τῶν ψαριῶν τοῦ γλυκοῦ νεροῦ Μποῆμ ἐνθ' ἄν. || Φρ. Σὰ βιβράρι (πολλοὶ ὁμοῦ) Ἀμοργ.

β) Μεταφ. πληθος, στῖφος Ἀμοργ.: Ἐπέρασε βιβράρι πουλλιά. **2)** Καλαμωτὴ εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται καὶ συλλαμβάνονται τὰ ψάρια τῆς λίμνης Ἡπ. (Ἰωάνν.) **3)** Ξύλινος κλωβὸς ἐν εἵδει ἀκατίου χρησιμεύων πρὸς μεταφορὰν ζώντων ἰχθύων Θράκ. (Ἐπιβάτ.) **4)** Μικρὸν πυκνὸν δάσος Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Οὐ λαγὸς ἔφ' κ' 'ς τ' ἄλλον ἱβάρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βιβράρι Ἡπ. Πελοπ. Γιβράριν Χίος, τοῦ Βιβράρι Πελοπ. (Αἰγιάλ.)

βιβραιάζω ἀμάρτ. λιβραιάζω Θράκ. (Ἐπιβάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβράρι.

Περιορίζω τὰ ψάρια εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖον.

βιβροκώπελλο τό, ἀμάρτ. ἱβροκώπιλλον Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῶν οὐς. βιβράρι καὶ κωπέλλι.

Παῖς ἐργαζόμενος εἰς ἰχθυοτροφεῖον.

βιβλιᾶνος ἐπίθ. Ἀντικύθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβλίον καὶ τῆς καταλ. - ἄνος.

Ὁ πεπαιδευμένος. Συνών. γραμματισμένος.

βιβλιαράκι τό, λόγ. κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βιβλιάριον διὰ τῆς καταλ. - ἄκι. Μικρὸν βιβλίον.

βιβλιάριο τό, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βιβλιάριον.

1) Πιστοποιητικὸν εἰς σχῆμα μικροῦ βιβλίου φέρον τὸ ὄνομα καὶ τὴν φωτογραφίαν τοῦ κατόχου πρὸς πιστοποίησιν τῆς ταυτότητός του: Ἀτομικὸ βιβλιάριο. Βιβλιάριο σπονδῶν. **2)** Μικρὸν βιβλιάριον ἀνήκον εἰς τὸν καταθέτην χρημάτων ἐν Τραπεζῇ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται τὰ ἐκάστοτε κατατιθέμενα ἢ ἀναλαμβανόμενα ποσά.

βιβλίον τό, κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βιβλίον Κρήτ. βιβλίον Θράκ. (Σαρεκκλ.) βιβλίον Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) βιβλίον Μύκ. βιβλίον Νάξ. (Βόθρ. Σκαδ.) Χίος (Πυργ.) γιβλίον Θεσσ. διβλίον Εὐβ. (Κουρ.) λιβλίον Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) βλίον Μύκ. βιβλίον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βιβλίον.

1) Τεῦχος εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι τι τυπωμένον, σύγγραμμα ἐντυπον κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: Διαβάζω ἕνα βιβλίον. || Φρ. Ἀνθρωπος τοῦ βιβλίου (μελετητῆς, διανοούμενος). Συνών. χαρτί. **2)** Κατάστιχον εἰς σχῆμα βιβλίου χρήσιμον εἰς τὴν λογιστικὴν, εἰς τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις, ὡς πρωτόκολλον εἰσαγομένων καὶ ἐξαγομένων ἐγγράφων κττ. κοιν.

βιβλιοδετείο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βιβλιοδέτης.

Κατάστημα εἰς τὸ ὁποῖον δένονται βιβλία.

